

USNESENÍ

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Richarda Tomana a soudců JUDr. Renáty Zimové a Mgr. Radka Paclíka ve věci

žalobkyně: **Správa služeb hlavního města Prahy, IČO 70889660**
sídlem Kunderatka 1951/19, Praha 8
zastoupená advokátem JUDr. Petrem Balcarem
sídlem Panská 895/6, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Jaromír P.**, narozený xxx
bytem xxx
zastoupený advokátem JUDr. Miroslavem Štorkanem
sídlem Nové náměstí 1370/17, Praha 10

o zaplacení 89 850 Kč s příslušenstvím

k odvolání žalobce proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 5. prosince 2018, č. j. 22 C 82/2016–224, ve spojení s usnesením Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 4. února 2019, č. j. 22 C 82/2016–230

takto:

Rozsudek soudu prvního stupně se ve výrocích II. a III. zrušuje a v tomto rozsahu se věc vrací tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

1. Odvoláním napadeným rozsudkem soud prvního stupně žalovanému uložil povinnost zaplatit žalobkyni částku 4 650 Kč spolu se zákonnými úroky z prodlení z této částky za dobu od 13. 10. 2014 do zaplacení (výrokem I.), žalobu v části požadující zaplacení částky 85 300 Kč s úrokem z prodlení zamítl (výrokem II.), jakož i uložil žalobkyni zaplatit žalovanému na nákladech řízení částku ve výši 71 048 Kč (výrok III. ve spojení s usnesením ze dne 4.2.2019, č.j. 22 C 82/2016-230).
2. Soud prvního stupně takto rozhodl, v pořadí již druhým rozsudkem, když jeho předešlý rozsudek byl zrušen z důvodu nepřezkoumatelnosti dle ust. § 219a odst. 1 písm. b) o. s. ř., jakož i z důvodu vady řízení, spočívající v neposkytnutí poučení dle ust. § 118a odst. 1, 3 o. s. ř.
3. Skutkový závěr učinil soud prvního stupně v novém rozhodnutí takový, že žalobkyně provedla dle 24. 3. 2014 odtah motorového vozidla RZ xxx, vozidlo poté umístila na parkovišti, které provozuje, k vyzvednutí vozidla žalovaným došlo 13. 8. 2015. Cena za odtah vozidla je stanovena nařízením hl. m. Prahy č. 2/2013 o maximálních cenách za nucené odtahy vozidel včetně jejich střežení na parkovišti, a to konkrétně dle ustanovení § 2 odst. 1 písm. a) cena za

Shodu s prvopisem potvrzuje Hana Rejentová.

úplný nucený odtah činí částku 1 900 Kč, cena parkoviště je za 1. až 3. den 250 Kč, od 4. dne se jedná o částku 400 Kč denně. Cena parkovného od 181. dne činí 50 Kč denně.

4. Po právní stránce posoudil soud prvního stupně projednávanou věc podle ustanovení § 19 odst. 5 a 6 zákona č. 13/1997 Sb. o pozemních komunikacích ve znění účinném do 30. 4. 2014 s odkazem na právní větu uvedenou v rozsudku Nejvyššího soudu z 9. 12. 2010 sp. zn. 21 Cdo 4546/2009, kdy je-li vlastníkem místní komunikace nebo průjezdního úseku silnice v souladu s ustanovením § 19 odst. 5 a 6 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, odstraněno silniční vozidlo na náklady jeho provozovatele, je vlastník místní komunikace nebo průjezdního úseku silnice (nepřevzal-li poté vozidlo jeho provozovatel) po odpadnutí důvodu veřejného zájmu, pro který byla místní komunikace nebo průjezdní úsek silnice označena dočasně dopravní značkou zákaz stání silničních vozidel, povinen vrátit odtážené vozidlo zpět na místo, odkud bylo odtáženo. Dle soudu prvního stupně tak v souzené věci byla vydána přechodná úprava provozu na pozemních komunikacích v ulici Rybalkově, jejímž důvodem byla výstavba plynovodní přípojky před objektem č. 19 a předmětem zákaz zastavení v tomto místě vyjádřený přenosnou dopravní značkou B 28. Vozidlo žalovaného bylo odtáženo dne 23. 4. 2014. Kdy byla příslušná dopravní značka na vozovku umístěna, je v konkrétním případě nerozhodné, neboť, tak jako tak, žalovaný v té době nebyl přítomen v České republice, jak sám tvrdí a nemohl tedy na dočasný zákaz stejně reagovat. Jakkoli je z vyjádření městské policie zřejmé, že vozidlo mělo být odtáženo dle § 45 odst. 4 zákona o provozu na pozemních komunikacích, nezakládá se tento důvod dle soudu prvního stupně na pravdě, když z vyjádření účastníků a společnosti zhotovující plynovod plyne, že důvodem dočasněho zákazu zastavení byla stavba plynové přípojky. Nikoli tedy překážka provozu, jak proklamuje městská policie, ale dočasný zákaz zastavení v důsledku veřejného zájmu (stavby plynu) byl dle soudu prvního stupně důvodem odtážení vozidla žalovaného. Přesto lze dle soudu prvního stupně uzavřít, že vozidlo žalovaného bylo odtáženo v souladu s právními předpisy, když důvodem bylo porušení zákazu zastavení vyjádřeného přenosnou dopravní značkou č. B 28, která byla umístěna v souladu s přechodnou úpravou provozu na pozemní komunikaci v ulici Rybalkově od 24. 3. 2014 do 1. 4. 2014, která byla stanovena kvůli stavbě plynové přípojky, tedy ve veřejném zájmu. Žalobkyně tak měla právo na náklady žalovaného odstranit jeho vozidlo a účtovat si s tím spojené náklady. Provedeným dokazováním tak má soud prvního stupně prokázáno, že vozidlo žalovaného bylo odtáženo žalobkyní po právu dne 24. 3. 2014, veřejný zájem odpadl 31. 3. 2014 a žalobkyně na odtahovém parkovišti vozidlo oprávněně držela po dobu 8 dnů. Žalovaný je tak povinen zaplatit za odtah 1 900 Kč, parkovné za první 3 dny v částce 750 Kč a za 4. až 8. den částku 400 Kč denně, tedy $5 \times 400 \text{ Kč} = 2 000 \text{ Kč}$, celkem tedy žalovaný nárok je důvodný co do částky 4 650 Kč s příslušenstvím.
5. Proti tomuto rozsudku podala proti výroku II. a III. včasné odvolání žalobkyně. Namítala, že pokud soud prvního stupně žalobu co do částky 85 300 Kč zamítl, neboť došel k závěru, že žalobce měl povinnost vrátit vozidlo na místo odtážení poté, co bude dokončena stavba přípojky plynu s odkazem na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 9.12.2010 sp. zn. 21 Cdo 4546/2009, tak tento závěr považuje za nesprávný. Vozidlo žalovaného nebylo odstraněno na základě ust. § 19 odst. 5 a 6 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ale žalobkyně v daném případě odstranila vozidlo na pokyn strážníka městské policie z důvodu porušení ust. § 4 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, pročež strážník rozhodl o jeho odstranění z pozemní komunikace dle ust. § 45 odst. 4 cit. zákona, neboť vozidlo žalovaného bylo překážkou provozu na pozemní komunikaci. Pokud soud prvního stupně uvedl, že důvodem odtážení vozidla žalovaného nebyla překážka provozu, jak proklamuje městská policie, ale dočasný zákaz zastavení v důsledku veřejného zájmu (stavby plynu), zdůraznila žalobkyně, že takovýto závěr nebyl soud prvního stupně oprávněn vůbec učinit, neboť tento není oprávněn pokyn strážníka městské policie

Shodu s prvopisem potvrzuje Hana Rejentová.

přezkoumávat – to může učinit pouze soud ve správním soudnictví. V této souvislosti žalobkyně poukázala na odůvodnění původního zrušujícího usnesení odvolacího soudu i na nálezh Ústavního soudu ze dne 6.11.2003, sp.zn. III. ÚS 150/03 a rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 9.12.2010, sp.zn. 21 Cdo 4546/2009.

6. K podanému odvolání se vyjádřil žalovaný, který nesouhlasil s názorem žalobkyně a plně se ztotožnil s názorem soudu prvního stupně, když je zřejmé, že v projednávaném případě se jednalo o odtah vozidla ve veřejném zájmu.
7. Odvolací soud, aniž by nařizoval jednání, neboť účastníci s rozhodnutím věci bez nařízení jednání souhlasili (ust. § 214 odst. 3 o. s. ř.), v mezích podaného odvolání přezkoumal napadený rozsudek včetně řízení, které předcházelo jeho vydání (ust. § 212 a § 212a o. s. ř.), a odvolání shledal důvodným.
8. Soud prvního stupně sice učinil správná skutková zjištění potud, že na základě provedených důkazů shledal, že vozidlo žalovaného bylo odtaženo žalobkyní po právu dne 24.3.2014 pro porušení zákazu zastavení vyjádřeného přenosnou dopravní značkou č. B 28, která byla umístěna v souladu s přechodnou úpravou provozu na pozemní komunikaci v ulici Rybalkově od 24. 3. 2014 do 1. 4. 2014, která byla stanovena kvůli stavbě plynové přípojky, a jelikož žalovaný prohlásil, že dluh plnit nehodlá, mohla žalobkyně využít zadržovacího práva a vozidlo nevydat.
9. Rozhodnutí soudu prvního stupně však spočívá na nesprávném právním posouzení věci, pokud uvedl, že žalobkyně měla povinnost po odpadnutí důvodu veřejného zájmu, tedy po ukončení stavebních činností na plynové přípojce, vrátit vozidlo žalovaného na místo, odkud bylo odstraněno.
10. Jak vyplývá z provedeného dokazování před soudem prvního stupně, a to z protokolu o odtahu vozidla č. 531180 ze dne 24. 3. 2014 v 15:40 hodin, Praha 10, Rybalkova xxx, tak o odtahu vozidla žalovaného rozhodl strážník městské policie s identifikačním číslem 2571 na základě ust. § 45 zákona č. 361/2000 Sb.
11. Ač soud prvního stupně správně v odůvodnění svého rozsudku uvedl zákonné ustanovení, které měl v dané věci aplikovat, tedy ust. § 45 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb. o provozu na pozemních komunikacích, podle kterého platí, že je-li překážkou provozu na pozemní komunikaci vozidlo, rozhoduje o jeho odstranění policista nebo strážník obecní policie, přičemž jde-li o dálnici, zajistí odstranění vozidla na výzvu policisty některá z osob uvedených v odstavci 1; vozidlo se odstraní na náklad jeho provozovatele, aplikoval na danou věc ust. § 19 odst. 5 a 6 zákona č. 13/1997 Sb. o pozemních komunikacích ve znění účinném do 30. 4. 2014 z důvodu, že jakkoli je z vyjádření městské policie zřejmé, že vozidlo mělo být odtaženo dle § 45 odst. 4 zákona o provozu na pozemních komunikacích, nezakládá se tento důvod na pravdě, když z vyjádření účastníků a společnosti zhotovující plynovod plyne, že důvodem dočasného zákazu zastavení byla stavba plynové přípojky. Tedy nikoli překážka provozu, jak proklamuje městská policie, ale dočasný zákaz zastavení v důsledku veřejného zájmu (stavby plynu) byl důvodem odtažení vozidla žalovaného.
12. I když se odvolací soud již ve svém předchozím zrušujícím rozhodnutí vyjadřoval k uplatňované námitce odvolatele, že pokyn strážníka obecní policie o odstranění vozidla (ust. § 45 odst. 1, 4 zákona č. 361/2000 Sb. ve znění účinném do 19. 2. 2016, o silničním provozu) byl nesprávný

Shodu s prvopisem potvrzuje Hana Rejentová.

v důsledku toho, že přechodná dopravní značka nebyla na pozemní komunikaci umístěna, znovu opakuje svůj právní názor, podpořený níže uvedenou judikaturou, že takový pokyn strážníka obecní policie má povahu správního zásahu, který podléhá přezkumu, jenž je pak provozovateli vozidla procesní garancí vůči možné svévoli [dle ust. § 82 zákona č. 150/2002 Sb. v platném znění, soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“); k tomu srov. např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 8. 2007, č. j. 2 Ao 1/2007-65, nebo náleží Ústavního soudu ze dne 6. 11. 2003, sp. zn. III. ÚS 150/03, mutatis mutandis]. Toliko vyhovující rozhodnutí podle ust. § 87 odst. 2 s. ř. s. pak může založit důvod uplatnění žaloby ve věci odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem [podle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád), ve znění pozdějších předpisů]. Jestliže však žalovaný tuto žalobu nepodal, je daný pokyn nadán tzv. presumpcí správnosti rozhodnutí, a z tohoto důvodu je z něj nutno vycházet jako z rozhodnutí zákonného (ust. § 135 odst. 2 o. s. ř.), pokud jí podal, pak by bylo namístě domáhat se tím způsobené škody po subjektu, který za její způsobení odpovídá.

13. Stejně tak odvolací soud v původním zrušujícím rozhodnutí uvedl, že rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 9. 12. 2010, sp. zn. 21 Cdo 4546/2009 pak na posuzovanou věc z výše uvedeného důvodu nedopadá, když citovaný rozsudek Nejvyššího soudu ve svém odůvodnění i uvádí, že *„Sluší se poznamenat, že v projednávané věci se nemůže uplatnit názor vyjádřený v rozsudku Nejvyššího soudu ČR ze dne 24. 9. 2008, sp. zn. 25 Cdo 813/2007, který připomíná odvolací soud, neboť citovaný rozsudek se zabývá výkladem ustanovení § 45 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu, který upravuje postup v případech, kdy se vozidlo stalo „překážkou provozu“ na pozemní komunikaci a kdy o jeho odstranění na náklad jeho provozovatele rozhoduje policista nebo strážník obecní policie, zatímco v této projednávané věci jde o postup podle ustanovení § 19 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích.“*
14. Pokud jde o právní hodnocení věci, soud prvního stupně tedy situaci, kdy vozidlo žalovaného, které tvořilo překážku provozu na pozemní komunikaci a bylo dne 24.3.2014 na základě rozhodnutí strážníka obecní policie žalobkyní odtaženo s umístěním na odstavném parkovišti, neposoudil podle ust. § 45 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu, dle něhož se vozidlo v takovém případě odstraní na náklad jeho provozovatele. Tím je smyslu § 2 písm. b) tohoto zákona vlastník nebo jiná osoba, která je jako provozovatel zapsána v registru silničních vozidel podle zvláštního právního předpisu nebo obdobné evidenci jiného státu.
15. Z výše uvedeného nesprávného právního posouzení věci tak soud ani neprovedl dokazování ke skutečnosti, že náhrada nákladů na odtah vozidla, které tvořilo překážku na pozemní komunikaci, představuje specifický nárok, který judikatura analogicky kvalifikuje jak náhradu škody s tím, že tato škoda spočívá nejen v nákladech na samotný odtah, ale i v parkovném za umístění odtaženého vozidla na střeženém parkovišti, neboť postup spočívající v umístění na střeženém parkovišti vyplývá z prevenční povinnosti dle ust. § 2900 zák. č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen „o.z.“). Způsobením škody vzniká závazkový právní vztah mezi provozovatelem vozidla a vlastníkem pozemní komunikace nebo osobou, která je na základě smluvního vztahu s vlastníkem komunikace oprávněna vozidlo odstranit (např. náleží Ústavního soudu ze dne 6. 11. 2003, sp. zn. III. ÚS 150/03, usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 11. 2011, sp. zn. 25 Cdo 4706/2009, či rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 9. 2017, sp. zn. 25 Cdo 546/2016). Podle § 2953 odst. 1 o. z. pak z důvodů zvláštního zřetele hodných soud náhradu škody přiměřeně sníží. Vezme přitom zřetel zejména na to, jak ke škodě došlo, k osobním a majetkovým poměrům člověka, který škodu způsobil a

odpovídá za ni, jakož i k poměrům poškozeného. Náhradu nelze snížit, byla-li škoda způsobena úmyslně.

16. Z důkazů založených ve spise přitom v projednávaném případě vyplývají výrazné indicie, podle nichž by moderace výše škody dle ustanovení § 2953 odst. o.z. mohla připadat v úvahu. Podle karty vozidla, kterou se soud prvního stupně vůbec nezabýval, bylo odtazeno vozidlo prvně zaevidováno v roce 1989 a ke dni jeho odtahu již s největší pravděpodobností nebylo několik desítek let vyráběno. Též na základě potvrzení o převzetí autovraku do zařízení ke sběru autovraků, listiny založené ve spise, která opět nebyla soudem prvního stupně nijak hodnocena, resp. provedena k důkazu, lze mít za to, že předmětné vozidlo již ke dni odtahu bylo ojeté a nízké ceny. Ačkoliv hodnota předmětného vozidla ke dni odtahu dosud v řízení nebyla prokázána (a pro účely posuzování podmínek moderace není ani znalost její přesné výše nutná), lze se důvodně domnívat, že výše požadovaného parkovného může být ve výrazném nepoměru k hodnotě vozidla. Nelze pak také přehlédnout jednak (dosud pouze obecná) tvrzení žalovaného o jeho zdravotním stavu a o jeho možném pobytu v rozhodném období, které předcházelo odtahování vozidla, v zahraničí, když žalovaný zakládal dle protokolu o jednání před soudem prvního stupně ze dne 4.4.2018 smlouvu o ubytování, avšak soud prvního stupně jí opět nijak nehodnotil a jednak skutečnost, že žalobkyně žalovaného o odtahování vozidla informovala až oznámením o odstranění vozidla ze dne 23.4.2014, tedy téměř po jednom měsíci od okamžiku, kdy k odtahování došlo, a v době, kdy se již žalovanou požadovaná částka mohla prakticky blížit celkové hodnotě předmětného vozidla.
17. Jak uvedeno výše, soud prvního stupně ve věci neprovedl některé důkazy a v napadeném rozhodnutí jejich neprovedení žádným způsobem nezdůvodnil, zejména důkazy, které žalovaný navrhol ke svým tvrzením o pobytu v zahraničí a následné likvidaci předmětného vozidla. Odvolací soud v této souvislosti připomíná, že Ústavní soud ČR opakovaně konstatoval, že „v řízení před obecným soudem musí být dána jeho účastníkovi mj. i možnost navrhnout důkazy, jejichž provedení pro zjištění (prokázání) svých tvrzení pokládá za potřebné. Tomuto procesnímu právu účastníka pak odpovídá povinnost soudu nejen o navržených důkazech rozhodnout, ale také - pokud jim nevyhoví - ve svém rozhodnutí vyloužit, z jakých důvodů navržené důkazy neprovedl, resp. proč je pro základ svých skutkových zjištění je nepřevzal (§ 153 odst. 1, § 157 odst. 2 o.s.ř.); jestliže tak obecný soud neučiní, zatíží své rozhodnutí nejen vadami spočívajícími v porušení obecných procesních předpisů, ale současně postupuje v rozporu se zásadami vyjádřenými v hlavě páté (především v čl. 36 odst. 1 a v čl. 38 odst. 2) Listiny. Takzvané opomenuté důkazy, tj. důkazy, o nichž v řízení nebylo soudem rozhodnuto, případně důkazy, jimiž se soud při postupu podle zásad volného hodnocení důkazů nezabýval, proto téměř vždy založí nejen nepřezkoumatelnost vydaného rozhodnutí, ale současně též jeho protiústavnost; z toho ovšem na druhé straně nevyplyvá povinnost soudu provést všechny důkazy, které účastník řízení navrhl. Obecný soud je povinen a současně také oprávněn odpovědně zvážit, které důkazy je třeba provést, zda je potřebné stav dokazování doplnit a posuzovat důvodnost návrhů stran na doplnění dokazování. Zásada volného hodnocení důkazů však neznamená, že by soud měl na výběr, které z provedených důkazů vyhodnotí a které nikoli, nebo o které opře své skutkové závěry a které opomene.“ (viz např. náleze ze dne 2. 12. 2009 sp. zn. I. ÚS 1954/09 či náleze ze dne 8. 12. 2005 sp. zn. I. ÚS 729/2000). Stejně tak se z ustálené judikatury Ústavního soudu podává, že „neakceptování důkazního návrhu účastníka řízení lze založit tolika třemi důvody: Prvním je argument, dle něhož tvrzená skutečnost, k jejímuž ověření nebo vyvrácení je navržen důkaz, nemá relevantní souvislost s předmětem řízení. Dalším je argument, dle kterého důkaz není s to ani ověřit, ani vyvrátit tvrzenou skutečnost, čili ve vazbě na toto tvrzení nedisponuje vypovídací potencií. Konečně třetím je pak nadbytečnost důkazu, tj. argument, dle něhož určité tvrzení, k jehož ověření nebo vyvrácení je důkaz navržen, bylo již v dosavadním řízení bez důvodných pochybností ověřeno nebo vyvráceno.“ (viz např. náleze ze dne 29. 6. 2004, sp. zn. III. ÚS 569/03, či usnesení ze dne 3. 6. 2010, sp. zn. IV. ÚS 666/10).

18. Odvolací soud nepředjímá, jakým způsobem má soud prvního stupně v dalším řízení provedené důkazy hodnotit, je však třeba, aby při jejich provádění, hodnocení i odůvodnění svého postupu dodržel výše shrnuté požadavky.
19. Ze všech uvedených důvodů odvolací soud postupoval podle ustanovení § 219a odst. 1 písm. b) o. s. ř. a napadený rozsudek ve výrocích II. a III. zrušil, když výrok I. napadeného rozsudku zůstal odvoláním nedotčen, a věc vrátil soudu prvního stupně v uvedeném rozsahu k dalšímu řízení.
20. V dalším řízení soud prvního stupně provede důkazy navržené žalovaným k prokázání jeho tvrzení o likvidaci vozidla, možné ceně vozidla žalovaného ke dni jeho odtahu, pobytu žalovaného v zahraničí v době odtahu jeho vozidla a době odtahu tohoto vozidla předcházející, zdravotního stavu žalovaného a v případě neprokázání těchto tvrzení pak žalovaného neopomene poučit podle ustanovení § 118a odst. 3 o. s. ř. V případě, že soud prvního stupně i v dalším řízení shledá, že je dán základ nároku žalobkyně, bude se při posuzování výše tohoto nároku zabývat též možností moderace výše škody, a to podle hledisek uvedených v ust. § 2953 odst. 1 o.z. Stejně tak soud prvního stupně pečlivě posoudí, zda jsou žalovaným řádně odůvodněné okolnosti, které mu bránily vyzvednout si předmětné vozidlo dříve než cca 18 měsíců od samotného odtahu, když se již šest dní od odtažení vozidla, konkrétně dne 30.3.2014, dostavil v doprovodu Ivety P. na odtahové parkoviště, ale vozidlo ponechal na odstavném parkovišti až do 13.8.2015, kdy si jej vyzvedl a náklady na umístění vozidla tak vzrostly bezmála až ke stotisícové částce, pochopitelně i možným zaviněním samotného žalovaného. Tedy soud prvního stupně zároveň posoudí, zda se v tomto případě nemohlo jednat o úmyslné či nedbalostní jednání žalovaného a také zda ke své movité věci přistupoval, resp. své záležitosti ohledně vyzvednutí vozidla vyřizoval, s péčí řádného hospodáře.

Poučení:

Proti tomuto usnesení není dovolání přípustné.

Praha 18. července 2019

Mgr. Richard Toman v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Hana Rejentová.